

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoCsp/38/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8216206254
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8216206254.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovanému: v 1. rade V. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXXX/XXX, F., 2. rade U. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXXX/XXX, F., o zaplatenie 5.459,11 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 1Csp/140/2016-106 zo dňa 22.05.2018 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením č. k. 1Csp/140/2016-147 zo dňa 28.05.2020 v napadnutej časti výroku III. o zamietnutí žaloby čo do úroku za úver vo výške 6,49 % ročne zo sumy 4.913,80 eur od 20.08.2015 do zaplatenia a výroku o trovách konania.

Mení rozsudok v spojení s opravným uznesením č. k. 1Csp/140/2016-147 zo dňa 28.05.2020 v jeho napadnutej časti výroku II. čo do splatnosti priznaných súm tak, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní sumu 4.983,51 eur s prísl. zaplatiť v splátkach vo výške 140 eur mesačne, splatných vždy do 25. dňa počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku pod následkom straty výhody splátok v prípade neuhradenia ktorejkoľvek splátky riadne a včas.

Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy nad 5.364,11 eur s úrokom vo výške 6,49 % p. a. zo sumy 4.913,80 eur od 20.08.2015 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 5 % p. a. zo sumy 5.364,11 eur od 20.08.2015 do zaplatenia. Druhým výrokom uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 4.983,51 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 20.08.2015 do zaplatenia, v splátkach vo výške 40 eur mesačne, splatných vždy do 25. dňa v mesiaci, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku, pod následkom straty výhody splátok v prípade neuhradenia ktorejkoľvek splátky riadne a včas, čím nastane splatnosť celého plnenia. Tretím výrokom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol štvrtým výrokom tak, že žalobcovi priznal voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci, a to vo výške 82,58 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Prvoinštančný súd po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 37 ods. 1; § 39; § 52; § 53 ods. 1 - 6; ods. 8 - 9; § 54 ods. 1, 2; § 517 ods. 2; § 559 a § 565 Občianskeho zákonníka; § 3 ods. 3 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa; § 497 ods. 1; § 499 a § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka; § 1 ods. 2 písm. a) z. č. 258/2001 Z.z.; § 7 ods. 1 - 4 z. č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení; § 3

nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., s poukazom na z. č. 150/2004 Z.z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník a ktorým bola prebratá Smernica Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách s upriamením pozornosti na článok 3, 5 až 7 uvedenej smernice skonštatoval, že žalovaní ako dlžníci (žalovaný v 1. rade označený ako dlžník, žalovaná v 2. rade ako ďalší dlžník) so žalobcom uzatvorili Zmluvu o stavebnom sporení č. XXXXXXXX X XX a na jej základe Zmluvu o mimoriadnom medziúvere č. XXXXXXXX X XX a stavebnom úvere dňa 05.05.2010, predmetom ktorej bolo poskytnutie mimoriadneho medziúveru pod číslom XXXXXXXX X XX vo výške 5.000 eur, s tým, že po pridelení cieľovej sumy Zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok sa mimoriadny medziúver zúčtuje, zmení na stavebný úver pod číslom XXXXXXXX X XX vo výške 3.000 eur. Účelom úveru malo byť nadobudnutie nehnuteľnosti, prestavba, prístavba a pod. Mimoriadny medziúver sa poskytuje do doby pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení. Po jej pridelení sa zúčtuje medziúver s nahotovenými prostriedkami Zmluvy o stavebnom sporení. Výška úrokovej sadzby bola dojednaná na 2 % ročne z vkladov, a výška úrokovej sadzby medziúveru na 6,49 % ročne, výška úrokovej sadzby pri stavebnom úvere 4,70 % ročne. Dlžníci sa zaviazali pravidelne mesačne na účet Zmluvy o stavebnom sporení poukazovať vklad vo výške 8 eur mesačne do pridelenia cieľovej sumy a zaplatiť poskytnutý medziúver s úrokmi. Do pridelenia cieľovej sumy Zmluvy o stavebnom sporení sa dlžník zaväzuje splácať úroky z medziúveru vo výške 27,05 eur a poplatok za poistenie typu A v sume 2 eur mesačne, teda spolu 29,05 eur na účet stavebného úveru. Pri stavebnom úvere je výška mesačnej splátky 35,05 eur a poistenie v sume 2 eur mesačne, teda spolu 37,05 eur. Výplata úveru je na účet žalovaného v 1. rade - zostatok, po vyplatení úverov č. XXXXXXXX X XX a XXXXXXXX X XX v T.. Pre prípad omeškania so zaplatením bol dohodnutý úrok z omeškania vo výške 5 % ročne pri mesačnom vklade na Zmluvu o stavebnom sporení, za omeškanie so zaplatením splátky medziúveru je úrok z omeškania vo výške o 5 % nad dohodnutú úrokovú sadzbu pre úroky, pri stavebnom úvere o 3 % ročne nad dohodnutú úrokovú sadzbu pre úroky zo stavebného úveru. V čl. VII zmluvy sú zakotvené podmienky odstúpenia od zmluvy podľa VP - o.i. aj z dôvodu neplnenia si povinnosti riadne a včas (podľa VP aj nesplácanie splátok a omeškanie so zaplatením 2 splátok dlhšie ako 2 mesiace, ak začne voči dlžníkom exekučné konanie resp. jednou splátkou dlhšie ako 3 mesiace podľa § 506 ObZ), kedy nastane okamžitá splatnosť úveru. Odstúpením od zmluvy nezaniká povinnosť uhradiť veriteľovi pohľadávku s príslušenstvom (dohodnuté úroky a úroky z omeškania a poplatky, ktoré sa zúčtujú do jednej sumy a tieto sa ďalej úročia). Zmluva zaniká dňom doručenia oznámenia druhej strane (postačuje aj uplynutie lehoty na uloženie zásielky na pošte). Právny vzťah sa riadi právnym poriadkom SR, Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom, zák. č. 310/1992 Zb. a VP pre zmluvy o stavebnom sporení. V bode 6 čl. VIII zmluvy je zakotvené predĺženie premičacej doby na 10 rokov v zmysle § 401 Obch. zák. o.i. aj pre nároky z bezdôvodného obohatenia po odstúpení od zmluvy, započítanie akýchkoľvek pohľadávok veriteľa voči dlžníkovi, aj nespliatných, premičaných. Keďže úver nebol dlžníkmi splácaný riadne a včas, žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 19.08.2015. Dlžná suma podľa žalobcu k uvedenému dňu činí 5.459,11 eur.

3. Zmluvu uzavretú medzi stranami sporu prvoinštančný súd považoval vzhľadom na povahu účastníkov zmluvy a spôsobu uzavretia zmluvy za zmluvu spotrebiteľskú, keďže žalobca ako veriteľ je podnikateľský subjekt, ktorý na formulári a v pevne stanovených obchodných podmienkach určil obsah zmluvy, pričom druhá zmluvná strana - dlžník - zákazník (žalovaní) nemali možnosť obsah zmluvy ovplyvniť (článok III. VP - tlačíva vydaných sporiteľňou), ako spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahujú aj napriek zákonnej úprave úverovej zmluvy v Obchodnom zákonníku č. 310/1992 Zb., všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v Občianskom zákonníku v § 52 až § 54 OZ, zavedené z. č. 150/2004 Z.z. Prvoinštančný súd preto aplikoval ust. Občianskeho zákonníka nielen na právne posúdenie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanými, ale aj na z toho vyplývajúce účinky omeškania, odstúpenia, ručenia a pod. Ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona (myslí sa OZ) v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Zmluvy nesmú obsahovať dohody, ktoré by stavali spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia ako mu zákon priznáva, a to s poukazom na § 54 ods. 1 a 2 OZ. Nesmie tiež obsahovať neprijateľné podmienky, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Takýto výklad je plne eurokonformný. Je preto potrebné považovať záväzkovo-právny vzťah vzniknutý medzi stranami sporu za občianskoprávny vzťah, nie vzťah obchodnoprávny. V tomto názore súd podporuje aj ust. § 3 ods. 3 z. č. 250/2007 Z.z. o

ochrane spotrebiteľa s odkazom na OZ. Preto súd posudzoval predmetnú zmluvu aj z pohľadu kritérií obsiahnutých v § 52 a nasl. OZ v spojení so zákonom na ochranu spotrebiteľa. Na podporu svojho názoru poukázal aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Mcdo/12/2014 zo dňa 21.04.2015.

4. Prvoinštančný súd s poukazom aj na ustálenú judikatúru Európskeho súdneho dvora, podľa ktorej spotrebiteľ je v slabšej pozícii, čo vedie k tomu, že súhlasí s podmienkami pripravenými vopred druhou zmluvnou stranou bez toho, aby mohol ovplyvniť obsah týchto podmienok, podrobil predmetný záväzkovo-právny vzťah medzi stranami sporu z hľadiska prijateľnosti dojednaní v kontexte spotrebiteľského práva, a preto použil ustanovenia Občianskeho zákonníka na posúdenie otázok týkajúcich sa zosplatnenia dlhu, či jeho účinkov, splnenia dlhu a pod.

5. Po čiastočnom späťvzatí žaloby žalobca uplatňoval právo na zaplatenie sumy 5.364,11 eur s úrokom vo výške 6,49 % p. a. zo sumy 4.913,80 eur od 20.08.2015 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 5 % p. a. zo sumy 5.364,11 eur od 20.08.2015 do zosplatnenia. Úver bol reálne poskytnutý v sume 4.867,40 eur, rozdiel v sume 132,60 eur bol započítaný na poplatok za spracovanie zmluvy a za zmenku. Ku dňu 19.08.2015 vklady žalovaných na medziúver činili 1.513,93 eur.

6. Súdom boli akceptované úhrady žalovaných (vrátane úrokov a štátnych prémie, po odpočítaní daní) a ich započítanie na istinu a úroky. Konštatoval, že žalobcovi nepatria náklady na úver, ktoré označil ako poplatky za vedenie účtu, upomienky + individuálne riešenie omeškaných splátok a pod., ktoré spolu činia sumu 343 eur a po späťvzatí sumy 95 eur (o čom bolo konanie zastavené), vo výške 248 eur. Žalobca jednak nepreukázal zaslanie upomienok a pod. (okrem troch výziev a zosplatnenia úveru zaslaných obom žalovaným), nepreukázal, či tieto poplatky zohľadňujú reálne náklady na vykonanie týchto len štyroch úkonov. Navyše poplatky, ktoré neboli osobitne vyjednané (boli len súčasťou jednostranne žalobcom uvedené v zmluve, ktorá bola vopred predtlačená a spotrebiteľ do nej určite nemohol individuálne niečo dopisovať, vpisovať, či vyjednávať jej obsah, samozrejme okrem výšky žiadaného úveru a s tým spojených údajov o úhrade dlhu a dĺžke jeho splácania), považoval za neprijateľné, znevýhodňujúce žalovaných ako spotrebiteľov. Takýto úkon preto nie je možné považovať za úkony v záujme žalovaných (spotrebiteľov), ale za úkon v záujme dodávateľa, preto účtované poplatky za tieto úkony spotrebiteľom považoval za neprijateľné. Konštatoval, že odplatom za poskytnutie úveru sú zákonné úroky. Preto sumu 248 eur nemohol žalobcovi priznať. Uvedené platí obdobne aj na zaplatené poplatky za spracovanie zmluvy a poplatok za zmenku, spolu vo výške 132,60 eur (ktoré boli súdom opakovane vyhlásené za neprijateľné) a ktoré boli započítané oproti úveru. Uviedol, že žalobcovi patrí suma 14 eur, uplatnená ako poistné.

7. Preto súd prvej inštancie zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne na zaplatenie sumy 4.983,51 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 20.08.2015 do zaplatenia, keďže sú v omeškaní s jej zaplatením. Úroky z omeškania súd priznal dňom 20.08.2015 tak, ako to žalobca žiadal, keďže v tom čase už boli žalovaní v omeškaní s plnením dlhu po jeho mimoriadnom zosplatnení. Žalovaných zaviazal na plnenie spoločne a nerozdielne s poukazom na ust. § 145 OZ a § 511 OZ.

8. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol z dôvodu, že žalobcovi nepatria ďalšie uplatnené úroky (úroky, poplatky vrátane uplatneného príslušenstva z týchto nárokov).

9. Výrok o trovách konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1, § 256 a § 262 ods. 2 CSP, podľa ktorých žalobcovi priznal podľa pomeru úspechu vo veci (neúspech v časti o zaplatenie 475,60 eur s príslušenstvom, vrátane procesného neúspechu v späťvzatej časti, percentuálny úspech 91,29 % mínus neúspech 8,71 % je 82,58 %, o výške ktorých rozhodne samostatným uznesením.

10. Lehotu na plnenie povinností uloženej žalovaným v rozsudku určil v súlade s § 232 ods. 2, 3 OSP v splátkach vo výške 40 eur mesačne, a to s poukazom na nepriaznivú sociálnu a finančnú situáciu žalovaných. Za vhodné a primerané zisteným skutočnostiam určiť lehotu na plnenie dlhu podľa uvedeného, pričom nedôjde ani k znevýhodneniu žalobcu. Teda očakávanie veriteľa o splnení dlhu nie je ohrozené, už aj s poukazom na to, že v zmluve dojednaná splátka úveru predstavovala sumu 37,05 eur mesačne (pre stavebný úver). Preto súd určil mesačnú splátku v podobnej výške.

11. Proti uvedenému rozsudku, a to čo do výroku II., ktorým súd povolil žalovaným splácať dlžnú sumu formou splátok vo výške 40 eur mesačne, ako aj výroku III., ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti

zamietnutá, a to čo do úroku za úver vo výške 6,49 % ročne zo sumy 4.913,80 eur od 20.08.2015 do zaplatenia, ako aj čo do výroku o trovách konania v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Žiadal priznanú sumu, ako aj úroky za úver uložiť žalovaným zaplatiť v mesačných splátkach po 140 eur, splatných do 25. dňa v mesiaci, počnúc právoplatnosťou rozsudku pod následkom straty výhody splátok v prípade neuhradenia ktorejkoľvek splátky. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. h) a d) CSP tvrdiac, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a konanie má inú vadu, majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. K veci uviedol, že so žalovanými uzavrel Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere dňa 05.05.2010 a keďže sa žalovaní dostali do omeškania so splácaním úveru, pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Poukázal na to, že Zmluva o úvere je absolútny obchod bez ohľadu na povahu účastníkov úverového vzťahu, a preto sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Citoval ust. § 497 a § 502 Obchodného zákonníka, podľa ktorých má právo na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov a má právo požadovať úroky za úver, a to až do dňa úplného vrátenia poskytnutých prostriedkov. V zmysle § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, povinnosť dlžníka platiť dohodnutý úrok za úver zaniká až úplným vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov. Aj po vyhlásení mimoriadnej splatnosti naďalej pretrváva stav, kedy veriteľ nedisponuje peňažnými prostriedkami a na strane žalovaných naďalej pretrváva zvýhodnený stav užívania finančných prostriedkov od žalobcu, a to dokonca bezodplatne, keďže peňažné prostriedky stále nevrátili. Keďže dlžníci porušením povinnosti by získali pre seba výhodnejšie postavenie, takéto konanie spôsobuje im výhodu v rozpore s dobrými mravmi a je v rozpore s účelom právnych predpisov, vzťahujúci sa na daný právny vzťah. Pritom úroky z úveru je treba považovať za cenu (odplatu za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov). Nevidí preto dôvod, aby bol sankcionovaný tým, že mu súd odoprel nárok na úrok za úver, ktorý mu vyplýva z platných právnych predpisov. Nepriznanie úroku za úver spôsobuje značnú nerovnováhu medzi stranami sporu spočívajúcu v tom, že žalovaní sú neprímerane zvýhodňovaní, a to za to, že porušujú svoje povinnosti. V právnom štáte je neakceptovateľné, aby osoba porušením svojich povinností sa dostala do výhodnejšej pozície, ako mala pri riadnom plnení povinností. Poukázal aj na § 13 ods. 3 z. č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého, ak spotrebiteľ uplatní právo podľa ods. 1 (odstúpenie od zmluvy) je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny. Rovnako poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/237/2017 a 14Co/20/2017, podporujúci jeho názor.

12. Odvolateľ vyslovil svoj nesúhlas s rozhodnutím súdu prvej inštancie aj čo sa týka možnosti žalovaných zaplatiť dlžnú sumu formou splátok vo výške 40 eur s poukazom na ich nepriaznivú finančnú a sociálnu situáciu a tiež s ohľadom na výšku pôvodnej splátky vo výške 37,05 eur. Rozhodnutie súdu je pre neho neakceptovateľné. Žalovaní porušili svoje povinnosti, po vyhlásení mimoriadnej splatnosti im vznikla povinnosť okamžite vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky. Pri stanovení splátky 40 eur by samotná istina bola splácaná viac ako 10 rokov, čo je neprípustné. Ak súd prvej inštancie poukazuje na pôvodnú splátku, toto nie je aktuálne, keďže úver sa už stal splatným. Vytýkal súdu, že zvýhodnil žalovaných ako porušiteľov povinnosti na úkor žalobcu. Žalovaní porušili svoje povinnosti a predmetným rozhodnutím sú zvýhodnení výhodnejším úrokom, lepšou splátkou, čo považuje za absurdné. V tejto súvislosti tiež poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Nitra sp. zn. 25C/403/2015 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/1124/2015 so záverom, že veriteľ má právo na to, aby mu bola dlžná suma zaplatená v lehote 12 až 24 mesiacov, iba vo výnimočných prípadoch so súhlasom žalobcu je možná aj dlhšia splatnosť. Povolenie splácať dlžnú sumu v splátkach, pri ktorých by bola doba splácania 14 rokov by bolo v rozpore s ústavne garantovanou zásadou rovnosti účastníkov konania, keďže veriteľ by obdržal poskytnuté finančné prostriedky od žalovaných po neúmerne dlhej dobe. Pri rozhodovaní prvoinštančný súd nevzal do úvahy výšku žalovanej sumy, ale len postavenie žalovaných a nezaoberal sa dopadom na žalobcu. Považuje preto možnosť zaplatiť priznanú sumu v splátkach po 40 eur za nesprávnu. Za primeranú výšku splátky považuje sumu 140 eur, kedy by istina bola splatená do 36 mesiacov. Navrhol preto zmeniť rozsudok v napadnutej časti tak, že priznanú sumu umožniť žalovaným zaplatiť v mesačných splátkach po 140 eur a tiež priznať mu úrok za úver vo výške 6,49 % ročne zo sumy 4.913,80 eur od 20.08.2015 do zaplatenia tiež v splátkach po 140 eur mesačne. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci, a to v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd samostatným uznesením.

13. K odvolaniu žalobcu sa žalovaní nevyjadrili.

14. Súd prvej inštancie dňa 28.05.2020 opravným uznesením č. k. 1Csp/140/2016-147 opravil II. a IV. výrok napadnutého rozsudku tak, že namiesto omylom označených troch žalovaných uložil povinnosť žalovaným v 1. a 2. rade a zaviazal ich na náhradu trov konania žalobcovi vo výške 82,58 %.

15. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred, t.j. dňa 20.04.2021 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

16. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

17. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

18. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, a to v každom štádiu civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že prvoinštančný súd správne zistil skutkový stav veci, vychádzajúc z preložených dôkazov.

19. K námietke týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia vecí odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd uvádza že táto odvolacia námietka nie je naplnená.

20. Podľa § 52 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech

zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Podľa § 54 ods. 1, 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

22. Podľa § 565 OZ ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

23. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanými je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaní vystupovali ako spotrebiteľia, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

24. Je teda nepochybné, že predmetná zmluva o stavebnom úvere a medziúvere je spotrebiteľskou zmluvou, pričom aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľskú. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne na posúdenie právneho vzťahu aplikoval ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Je pritom tiež nepochybné, že obsah zmlúv si žalovaní ako spotrebiteľia osobitne nevyjednali a nemali ani možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Ako nedôvodnú preto odvolací súd posúdil aj ďalšiu odvolaciu námietku, týkajúcu sa výhradnej aplikácie ust. §§ 502, 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Je však potrebné súhlasiť s tvrdením, že úrok z úveru je cenou- odplatom za užívanie peňažných prostriedkov.

25. Je nutné zdôrazniť, že odvolací súd nepopiera aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka na úverové vzťahy. Predmetná vec sa však týka záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, teda ide o občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť žalovaných ako spotrebiteľov vychádzajúc z dôvery v objektívne občianske právo.

26. Odvolací súd sa zaoberal odvolacími námietkami žalobcu vo vzťahu k nepriznaniu zmluvného úroku po zosplatnení úveru.

27. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že otázka existencie, resp. neexistencie nároku veriteľa na zmluvné úroky po zosplatnení úveru je stále pomerne diskutovaná a aplikačná prax sa pri riešení tejto otázky rozchádza. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v súlade s požiadavkami zakotvenými v § 220 ods. 2 CSP dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie o nepriznaní žalobcovi zmluvného úroku po zosplatnení a svoj právny názor k predmetnej otázke dostatočne zdôvodnil aj s poukazom na judikatúru vyšších súdnych autorít k tejto otázke. Odvolací súd tak považuje rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti za vecne správny, stotožňuje sa s názorom súdu prvej inštancie a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobkyne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku ešte dopĺňa nižšie uvedené.

28. Nemali by byť pochybnosti o tom, že úver je odplátnym právnym úkonom, za ktorý možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru.

29. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ tiež právo splatnosť posunúť. Niet pritom zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť bližšie neurčenú dobu úroky popri úrokoch z omeškania a takým ustanovením nie je ani ustanovenie § 503 Obchodného zákonníka, rovnako pre porovnanie ani Občiansky zákonník v ustanoveniach o pôžičke takéto pravidlo neuvádza.

30. Žalobca sa dovoľáva nárokov na odplatné úroky, ktoré by mu patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľia budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve. Keďže tento stav netrvá, je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privodená omeškaním spotrebiteľov a súčasne predčasným zosplatením úveru zo strany veriteľa. Zmena záväzku logicky prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania. V tejto súvislosti je však potrebné rovnako uviesť, že k predčasnému zosplateniu záväzku spotrebiteľov došlo konaním veriteľa, a teda bol to veriteľ, ktorý v súvislosti so zmenou (obsahu) záväzku určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku svojím jednostranne adresovaným právnym úkonom.

31. Predčasné zosplatenie úveru tak predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej úverovej istiny. Podstatný rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatenia úveru spočíva v tom, že spotrebiteľ pri splátkach nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach tak na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku.

32. Stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov od spotrebiteľa za obdobie po zosplatení. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatennej pohľadávky (úveru).

33. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku.

34. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však nepožíva v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov po zosplatení.

35. K námietkam žalobcu, ktorými poukazoval najmä na znenie ustanovení Obchodného zákonníka odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že nepopiera ich aplikáciu, avšak v predmetnom prípade ide o spotrebiteľský vzťah, ktorý je regulovaný osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku, ako aj v zákone č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Zmluvným dojednaním tak nie je možné vylúčiť pôsobnosť uvedených zákonov a výnimku netvoria ani zmluvy uzavreté podľa Obchodného zákonníka. Uvedené zákony majú vo vzťahu k Obchodnému zákonníku povahu *lex specialis*, a preto majú prednosť pred aplikáciou ustanovení Obchodného zákonníka.

36. Rovnako nemožno prisvedčiť ani námietkam poukazujúcim na iné rozhodnutia iných súdov v iných veciach, ktoré by mali podporovať názor odvolateľa. V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že pre rozhodovanie o odvolaní v predmetnej veci nie je vyslovený názor v inom rozhodnutí súdu záväzný. Rovnako nemožno poprieť ani jeden zo záverov Najvyššieho súdu SR, ktorý okrem iného zaujal stanovisko aj k otázke priznania zmluvných úrokov len do splatnosti úveru. Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval argumentáciu žalobcu vo vzťahu k uvádzaným rozhodnutiam za dôvodnú. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že aktuálna rozhodovacia prax tunajšieho súdu je totožná so záverom prvoinštančného súdu v danej veci čo do právneho názoru o nepriznaní zmluvných úrokov po vyhlásení mimoriadneho zosplatnenia úveru (napr. vo veciach 8Co/122/2019, 1CoCsp/14/2020, 20CoCsp/36/2020, 23Co/109/2019).

37. Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržiavanie finančných prostriedkov sankcie či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Do úvahy prichádzajú prípadne aj iné nároky z porušenia práva vyvolaného dlžníkom (náhrada škody, vydanie bezdôvodného obohatenia). Dôležité je však, že ich povahou ide nie o plnenia tvoriace cenu/odplatu za úver, ale ide o nároky z porušenia práva.

38. Odvolací súd vo vzťahu k vyššie uvedenému rovnako dáva do pozornosti aj body 27., 28., 30. a 31. Písomných pripomienok Európskej komisie zo dňa 24.11.2020 vo veci C-192/20, kde Európska komisia vo vzťahu k úrokom po zosplatnení uviedla, že: „27. [...] Komisia sa domnieva, že príslušná zmluvná podmienka zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá dáva banke právo požadovať okrem úrokov z omeškania aj bežné úroky po vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, sa už z tohto hľadiska javí ako neplatná len z toho dôvodu, že sa odchyľuje od uvedených kogentných ustanovení slovenského práva, čo prislúcha posúdiť vnútroštátnemu súdu. Vnútroštátny súd uvádza v bode 7., že takýto názor bol odobrený tak Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ako aj Ústavným súdom Slovenskej republiky a v inom súdnom konaní už právoplatne rozhodol o nekalosti rovnakej zmluvnej klauzuly. 28. V tomto zmysle je predmetná (nie individuálne dohodnutá) zmluvná podmienka pravdepodobne nekalá podľa článku 3 ods. 1 smernice, keďže sa zdá, že sa výrazne odchyľuje od príslušných kogentných pravidiel, čo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vyplývajúcich zo zmluvy na úkor spotrebiteľa, čo však tiež musí posúdiť vnútroštátny súd. 30. Značná nerovnováha môže vyplývať už zo samotnej skutočnosti dostatočne závažného narušenia právneho postavenia, v ktorom sa spotrebiteľ ako strana predmetnej zmluvy nachádza na základe platných vnútroštátnych predpisov, formou prenesenia dodatočnej povinnosti, ktorú vnútroštátne predpisy nestanovujú, na spotrebiteľa. 31. Predmetná zmluvná podmienka vo veci samej ukladá spotrebiteľovi povinnosť zaplatiť zmluvné úroky za obdobie nasledujúce po tom, ako bol úver vyhlásený bankou za okamžite splatný, popri úrokoch z omeškania upravených vnútroštátnymi právnymi predpismi. Banka tak ukladá spotrebiteľovi dodatočnú povinnosť, ktorá nie je ustanovená vo vnútroštátnych predpisoch. Zdá sa, že takáto kumulácia úrokov výrazne zhoršuje postavenie spotrebiteľa v porovnaní so zákonnými ustanoveniami, pretože po jednostrannom vyhlásení úveru okamžite splatným by si veriteľ zachoval všetky svoje práva vyplývajúce zo zmluvy popri úrokoch z omeškania a iných sankciách, ako aj náhradu škody, ak je možné takúto škodu preukázať.“ S poukazom aj na uvedené závery Písomných pripomienok Európskej komisie má odvolací súd za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k nepriznaniu dohodnutého úroku za úver po vyhlásení zosplatnenia úveru bolo správne. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd nevidel dôvod, aby odvolacím námietkam žalobcu v tomto smere vyhovel.

39. K vyššie uvedenému odvolací súd okrem iného ešte dodáva, že nárok na úrok po zosplatnení by teoreticky mohol byť podľa názoru odvolacieho súdu výsledkom tzv. individuálneho dojednanja, t.j. dojednanja nároku na úrok po zosplatnení, ktoré dojednanie by muselo byť súčasťou Zmluvy o úvere. Vychádzajúc z uvedeného je potrebné konštatovať, že medzi zmluvnými stranami nebol v predmetnom prípade individuálne dohodnutý úrok po zosplatnení, pričom v zmluve absentuje i platne dohodnutá

výška úroku po zosplatnení úveru, preto ho nemožno v zmysle ustanovení o spotrebiteľskom úvere ani požadovať. Odvolací súd konštatuje, že žalobca nepreukázal dohodnutie úroku po zosplatnení úveru so žalovanými ako spotrebiteľmi, či už priamo v spotrebiteľskej zmluve alebo nepochybným spôsobom v samostatných všeobecných podmienkach, preto je nutné dospieť k záveru, že so žalovanými neboli platne dojednané úroky z úveru v prípade zosplatnenia úveru. V tejto súvislosti je potrebné tiež zdôrazniť, že aj prípadná takáto dohoda by musela byť podrobená súdnej kontrole so záverom, že by bola vyhodnotená za neplatnú, lebo by sa priečila kogentným ustanoveniam na ochranu spotrebiteľa. Aj z uvedených dôvodov je preto záver súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v časti žiadaných úrokov z úveru aj po splatnosti úveru správny.

40. S poukazom na vyššie uvedené, potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietavom výroku čo do zaplatenia 6,49 % ročného úroku z úveru zo sumy 4.913,80 eur od 20.08.2015 do zaplatenia, s poukazom ust. § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdil.

41. Žalobca napadol odvolaním i výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým povolil žalovaným splniť uloženú povinnosť v pravidelných mesačných splátkach po 40 eur.

42. Žalovaný v 1. rade pred súdom prvej inštancie poukázal na svoju nepriaznivú finančnú situáciu, nakoľko sa nachádza v hmotnej núdzi, ktorá mu neumožňuje splniť dlžnú sumu inak, ako v mesačných splátkach, ktoré požadoval vo výške po 20 eur. Tiež tvrdil, že so žalovanou v 2. rade sa rozvedol, prejavil však záujem o to, že dlžnú sumu uhradí sám, je však poberateľom rodičovského príspevku, prídavkov na deti (stará sa celkom o 7 detí) a žije s družkou, ktorá má príjem z invalidného dôchodku vo výške 300 eur. Žalovaná v 2. rade je bez domova, zdržiavajúca sa v azylovom dome v F. a nie na adrese trvalého bydliska. Z výpovede žalovaného v 1. rade vyplýva, že si je vedomý existencie dlhu voči žalobcovi, má snahu a záujem svoj dlh splniť podľa svojich možností a schopností, čo preukazoval návrhom na plnenia v splátkach po 20 eur mesačne.

43. Aj podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na rodinnú, finančnú, sociálnu a majetkovú situáciu žalovaných, lebo dôvodné povoliť priznané sumy žalovaným zaplatiť v splátkach. Preto bolo žalovaným s ohľadom na ich situáciu dôvodné s poukazom na ust. § 232 ods. 3 a 4 CSP umožnené splniť dlh v dlhšom časovom horizonte, no splátky vo výške 40 eur mesačne ako o splatnosti rozhodol súd prvej inštancie, aj podľa názoru odvolacieho súdu sú veľmi nízke, preto by dlh bol žalobcovi splácaný neúmerne dlho.

44. Výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaných, ako aj pomery žalobkyne síce odôvodňujú povolenie splátok tak, ako to bolo už uvedené vyššie, ale po 140 eur mesačne. Súd prvej inštancie teda postupoval správne, ak poskytol ochranu slabšej zmluvnej strane, ktorou žalovaní ako spotrebiteľia nesporne sú. Výšku splátky však ustálil sumou 40 eur mesačne, čo nie je možné akceptovať. Aj pri povolení splátok je treba vychádzať z toho, aby bola priznaná suma zaplatená v horizonte cca 3 roky. V tejto súvislosti však je potrebné dať za pravdu odvolateľovi, že priznaná suma 4.983,51 eur s prísl. by bola splácaná dlhu dobu, ak by boli ponechané splátky po 40 eur mesačne tak, ako o tom rozhodol prvoinštančný súd. Len istina by bola splácaná viac ako 10 rokov, čo je neprijateľné. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd zmenil výšku mesačnej splátky zo 40 eur na 140 eur mesačne. Len na doplnenie ešte uvádza, že žalobca mal už v čase kontraktácie so žalovanými zväžiť ich možnosti a schodnosť na splácanie úveru, čo musí mať jednoznačne dopad aj na posúdenie aj terajšieho stavu možností žalovaných dlh uhradiť. Zo spisu nevyplýva ani to, aby žalobca preukázal, ako zisťoval bonitu žalovaných v čase uzatvárania Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere v roku 2010, kedy by zväžil, či so žalovanými zmluvu vôbec uzavrie alebo nie.

45. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, a to čo do veci samej o zamietnutí žaloby o úrok aj po zosplatnení úveru ako vecne správny potvrdil.

46. Rozsudok čo do splatnosti priznaných súm bol postupom podľa § 388 CSP zmenený tak, že výška splátok bola stanovená na sumu 140 eur mesačne s určením podmienok splatnosti, ako aj toho, že pri omeškaní čo i len jednej splátky sa stane splatným celý dlh v zmysle § 232 ods. 4 CSP.

47. Keďže rozsudok súdu prvej inštancie bol iba čo do výšky splátok zmenený, no nemalo to vplyv na zmenu výroku súdu prvej inštancie o trovách konania (lebo pomer úspechu strán sa nezmenil), bol

aj tento výrok o trovách konania pred prvoinštančným súdom potvrdený ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

48. V odvolacom konaní žalobkyňa nebola plne úspešná a plne úspešní neboli ani žalovaní. Preto v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že ich náhradu nikomu nepriznal.

49. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).